

Full diocesà

10 de setembre del 2017

p4 –Pelegrinatge diocesà a Fàtima de Portugal

p5 –Acollida d'un grup de joves polonesos

Nova llum per a les Estances de Rafael

Les Estances pintades per Rafael en els Museus Vaticans compten amb una nova il·luminació. Hi ha 2.400 nous llums led, però no són per a enlluernar sinó per a il·luminar i fer-ho amb la mateixa intensitat amb què Rafael va pintar aquestes habitacions en el segle XVI.

El desafiament era gran, perquè es tractava de reproduir de manera artificial les condicions lumíniques del mateix sol a fi de provocar que l'experiència de gaudir d'aquestes pintures sigui la més propera al moment exacte en què es van pintar.

Carlo Bogani, responsable del projecte d'il·luminació, ha declarat: «Ens vam marcar com a objectiu reproduir la llum natural de forma artificial. Per tant, el gran desafiament ha estat reproduir l'esquema cromàtic del sol o almenys el

més proper al sol de manera que s'assembla a les condicions amb les quals Rafael va pintar els frescos.»

L'Escola d'Atenes és el fresc que atrau totes les mirades per la seva innovadora composició i extraordinària perspectiva. Aquí Rafael va voler plasmar tota la història de la filosofia. Al centre, Plató i Aristòtil dirimeixen les seves diferències filosòfiques entre altres grans pensadors. Després de veure la Capella Sixtina, Rafael va incloure-hi aquest personatge que té el rostre de Miquel Àngel. És el filòsof Heràclit. I l'artista també es va incloure en el seu retrat. És un dels pocs personatges que interpel·la l'espectador amb la mirada.

Ara el visitant pot gaudir-ne amb la mateixa llum que volia Rafael, com si encara la pintura estigués fresca en aquestes parets.

«Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor»

Diümenge XXIII durant l'any / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»

(33, 7-9)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»

(Salm 94)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

(13, 8-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, vés a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un publicà. Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. »Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc enmig d'ells.»

(18, 15-20)

«En aquell temps, Jesús digué als deixebles: "Si el teu germà peca, vés a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis»

La llei de l'amor

Jean Hakolimana, prev.

Si hi hagués només una llei, seria la de l'amor. Sens dubte, aquesta afirmació és unànime. Aquí tenim quelcom realment universal, una llei suficient per a conviure a escala planetària. L'amor és una font de respecte deguda a tothom. No obstant això, el papa Francesc ho va recordar en *Amoris laetitia*: «La paraula amor sovint sembla desfigurada» (§ 89). No solament cobreix una pluralitat de significats, va escriure Benet XVI abans que ell, sinó que s'utilitza massa, a propòsit i a despropòsit. Fins i tot dins la família i la parella, alerta Francesc, el mal i la violència vetllen. La Bíblia no ignora les proves i el sofriment humà associats a la desfiguració de l'amor. Però l'Escriptura també indica els camins a seguir per a entendre l'afirmació paulina d'avui.

Aquest amor és l'única llei, que compleix totes les altres, és comprensible perquè té rostre. La revelació de la llei de l'amor en la persona de Crist és un antídote contra els intents de desfiguració de l'amor. En ell, l'amor ha demostrat el seu poder, fins a un extrem impensable. Aquesta font ens obre a la germanor, al perdó i a la misericòrdia. En aquesta germandat, cadascú és el germà atent i disponible, el vigilant del qual Ezequiel parla. Què vigila? No la falta o caiguda dels altres, sinó la paraula de Déu, la paraula d'amor i perdó que no pot conservar per a si mateix perquè és responsable dels seus germans. La Paraula dona vida a qui està disposat a escoltar-la, convertir-se i reconèixer que, al cap i a la fi, hi ha una sola llei, que és la d'estimar.

La imatge

Em sentirà! Ho posaré al diari! Ho sabrà tothom! Així solem reaccionar quan considerem que algú ens ha ofès: escridassar-lo, esbombar-ho. La paraula de Jesús demana una gestió en secret o discreta de l'ofensa. És que cerca el bé del pecador i la bona avinença. Per a passar de l'ofensa a la reconciliació, la pregària conjunta acabarà de llimar tot allò que s'havia trencat.

Aline Gauguin i un dels seus germans (c.1883).
P. Gauguin

Lit. hores: Setmana III

11 dilluns

—Beat Bonaventura Gran, (1620-1684)
Colossens 1,24-2,3 / Salm 61 /
Lluc 6,6-11

12 dimarts

—El Santíssim Nom de Maria
—Beat Miró de Tagamanent (s.XII)
Colossens 2,6-15 / Salm 144 /
Lluc 6,12-19

13 dimecres

—Sant Joan Crisòstom, bisbe (347-407)
—Sant Amat, abat (565-c.630)
Colossens 3,1-11 / Salm 144 /
Lluc 6,20-26

14 dijous

—L'Exaltació de la Santa Creu
Nombres 21,4-9 / Salm 77 /
Joan 3,13-17

15 divendres

—La Mare de Déu dels Dolors
—Sant Emili, màrtir (*304)
—Sant Nicomedes, màrtir (†c.630)
1 Timoteu 1,1-2.12-14 / Salm 15 /
Joan 19,25-27

16 dissabte

—Sant Corneli, papa (251-253) i sant
Cebrià, bisbe (249-258) màrtirs
1 Timoteu 1,15-17 / Salm 112 /
Lluc 6,43-49

17 diumenge XXIV de durant l'any / Cicle A

—Sant Robert Bel·larmino, bisbe
—Santa Ariadna, verge. (s.III)
—Dedicació de la catedral de Vic
Siràcida 27,33-28,9 / Salm 102 /
Romans 14,7-9 / Mateu 18,21-35

Pelegrinatge diocesà a Fàtima de Portugal

Mariona Yun

El divendres dia 11 d'agost, un grup de quaranta-quatre pelegrins van sortir des de diferents zones del bisbat per dirigir-se a Fàtima amb motiu del centenari de les aparicions de la Mare de Déu.

Aquest primer dia van celebrar l'eucaristia a la Basílica del Pilar de Saragossa i a la tarda es van dirigir a San Lorenzo del Escorial, on van fer nit. El dissabte al matí van visitar el Monestir de San Lorenzo del Escorial. Tot seguit es van dirigir cap a Salamanca on va fer parada per dinar. A la tarda arribaren a Fàtima, el motiu del seu pelegrinatge. El vespre, ja van participar en el rés del Rosari, la processó de les torxes i una gran missa de vigília a l'esplanada. L'endemà, diumenge 13 d'agost, van participar a l'eucaristia oficial del dia 13. A la tarda van visitar el Mostairo de Batalla, monestir

gòtic reconegut com a Patrimoni de la Humanitat per la Unesco. El dilluns al matí van participar en el Viacrucis i van visitar Ajustrel, poble on van néixer els pastorets i on es troben les seves cases natal. A la tarda missa de vigília a la Capelinha presidida pel Bisbe Xavier.

El dimarts dia 15 al matí deixaren la seva estada a Fàtima i es dirigiren cap a Lisboa, on van celebrar missa a Sant Antoni de Pàdua. El dimecres anaren cap a Mérida on van fer una visita guiada per la ciutat romana i després celebraren l'eucaristia a la parròquia de Santa Eulàlia de Mérida, patrona de la ciutat. L'endemà al matí es dirigiren cap Toledo, allà van visitar la catedral, el Greco i la ciutat emmurallada; el divendres dia 18 posaren fi al pelegrinatge retornant a casa.

De l'11 al 18 d'agost, un grup de quaranta-quatre pelegrins van sortir des de diferents zones del bisbat per dirigir-se a Fàtima amb motiu del centenari de les aparicions de la Mare de Déu. Acompanyats quasi tots els dies pel bisbe Xavier.

Festa de Sant Ramon, patró de la Segarra

Joan Riu

El dia 31 d'agost Sant Ramon va celebrar el dia de la seva Festa Major en honor al seu patró i protector que també ho és de tota la Segarra. El dia va començar amb els Tres Tombs al santuari que abans es feien amb animals i carros i que actualment es fan amb tractors. A la tarima de presidència d'autoritats compartiren espai l'expresident de la Generalitat; el bisbe de Lleida; i el provincial mercedari, entre d'altres. Tot seguit, tingué lloc l'ofici amb la presència de les autoritats esmentades més una bona colla d'alcaldes de la Segarra. Va presidir l'eucaristia el bisbe de Lleida acompanyat pel provincial mercedari; el Vicari General del Bisbat de Solsona; el superior de la comunitat de Sant Ramon; l'antic superior; el vicari episcopal de Barcelona; els quals juntament amb una vintena de mercedaris i capellans ompliren el presbiteri. L'animació i els cants van anar a càrrec de la Coral de Sant Ramon que donaren a la diada la solemnitat que mereix.

Acollida d'un grup de joves polonesos

Delegació de Joventut

El dia 20 d'agost van arribar a la nostra diòcesi dinou joves del bisbat de Sandomierz (Polònia) - acompanyats del P. Krzysztof- que van acollir joves del nostre bisbat de Solsona durant la Jornada Mundial de la Joventut de l'any passat. Uns quants joves de la diòcesi acompanyats per Mn. Abel Trulls els acolliren i guiaren durant quasi una setmana.

Els primers dies, el grup va visitar Montserrat participant de la missa conventual i escoltant el testimoni del P. Josep-Enric Parellada; la Cova de Sant Ignasi de Manresa; la catedral de Solsona amb el bisbe Xavier i el Santuari del Miracle.

També van visitar el Santuari del Sant Dubte d'Ivorra on van poder conèixer el miracle eucarístic; el Santuari de Sant Ramon i el Santuari de Sant Pere Claver de Verdú.

Hi hagué temps, també, per activitats més lúdiques com ara fer kayaks al pantà de Sant Ponç i anar a Port Aventura.

Abans de retornar a Polònia van visitar la ciutat de Barcelona: la Sagrada Família, Santa Maria del Mar, la Catedral, la Plaça Sant Jaume i les Rambles, on van aturar-s'hi per fer una oració per les víctimes dels atemptats terroristes.

Beatificació dels màrtirs claretians (5a part)

G. Ramon Rius i Camps

Nasqué l'any 1913 a Santa Fe de les Oluges. Va fer els estudis religiosos a Cervera i Vic. El 1929 professà com a germà claretí i fou destinat a Cervera. L'any 1936, la comunitat de Cervera fou dispersada i ell es refugià a la casa paterna, a Santa Fe. Portava sempre a sobre el rosari, l'escapulari, algunes medalles i "La imitació de Crist". El 2 de setembre de 1936, catorze revolucionaris anaren a la casa. Demanaren per ell. Li preguntaren si era frare. Digué: "Sí, sóc religiós; ningú em va enganyar a l'elegir aquesta vida, només penso en tornar a reunir-me amb la meva comunitat". Se'l endugueren. S'acomiadà de la mare, la va abraçar i besar. Aquell mateix dia fou màrtir a Cervera. Fou enterrat a una fosa comuna.

P. Enric Cortadellas i Segura

Nasqué l'any 1909 a Les Oluges. Ingressà a la congregació claretiana i el 1926 féu la professió religiosa. El 1934 fou ordenat sacerdot i destinat a Cervera. Deia: "si cent vegades nasqués, cent vegades entraria en la congregació, encara que m'haguessin de matar". Fou entusiasta, molt fervorós, molt intel·ligent, gran esperança de la congregació. A l'esclatar la guerra era de la comunitat de Cervera. Passà a refugiar-se a la casa paterna, a Les Oluges. A les 24 hores del 24 d'agost de 1936 uns revolucionaris trucaren a la porta. L'arrancaren dels braços de la mare. Digué: "què trist és tenir mare en algunes ocasions de la vida, no ploreu per mi". Se'l emportaren detingut. Aquella nit fou màrtir al cementiri de Cervera.

«La parròquia és un lloc d'aprenentatge, de respecte a les diferències i d'igualtat en dignitat»

Aquesta és una de les conclusions del 29è Col·loqui Europeu de Parròquies (CEP), celebrat a Barcelona del 9 al 14 de juliol sota el lema «Cristians a Europa: un poble amb una missió». En aquesta edició hi han participat 160 persones procedents de tretze països europeus.

En les conclusions, que es poden consultar, juntament amb totes les conferències, a la pàgina web del Col·loqui (www.cep-europa.org), el P. Bernard Quintard, vicari general de la diòcesi de Rodez (França) i expert permanent en el Consell del Col·loqui Europeu de Parròquies, constata que «necessitem redefinir l'essencial de la nostra vida i de la nostra fe cristiana per a evangelitzar. [...] Se'ns demana ser signes d'esperança per a tants contemporanis nostres que ho necessiten, i perquè això sigui possible cal desfer-nos de tot el que ens reté en els límits de la por». «La missió de les nostres parròquies és la missió dels batejats que en formen part. No hi pot haver parròquia amb una missió ni comunitats cristianes si no hi ha cristians [...]. Per tant, els mateixos cristians som també els codestinatari de l'evangelització.» En aquest sentit, les conclusions defineixen la parròquia com un lloc d'aprenentatge, de diàleg, de respecte a les diferències i d'igualtat en dignitat, també de responsabilitat entre els seus membres. Pel que fa a les qualitats de les relacions intracomunitàries, també s'apunta que aquest indicador serà clau per a entendre les relacions de la parròquia amb el seu entorn social i cultural.

Segons el cardenal arquebisbe de Barcelona, la nostra societat és «com un desert, en el qual hi ha molta solitud i pobresa i en què cadascú va a la seva». Però en aquest desert hi ha uns oasis. «Un d'aquests oasis és la parròquia, en la qual podem refer les forces, retrobar l'aigua i dialogar amb la gent per explicar el que portem al cor», va dir. I va afegir: «Necessitem cristians que obrin la porta de la parròquia i del cor per escoltar i introduir la gent en la fraternitat, en la qual es pot compartir la vida i el pa de l'Eucaristia.»

Onze de Setembre,
bona Diada Nacional

L'article

Estem preparats?

Josep Maria Rovira Marsal

La Mafalda es dirigeix al seu germà, mig plorós per alguna negativa dels seus pares, i referint-se a ells li diu: «Però Guille, pensa que aquesta bona gent abans d'educar-nos a nosaltres no havia educat mai ningú. Venim a ser els seus fillets d'Índies. Que hi farem?»

És cert, els pares estrenem la nostra professió com a pares, amb els nostres fills.

En una altra ocasió la simpàtica Mafalda, davant la clàssica argumentació d'una ordre: «Perquè sóc la teva mare», respon cridant: «Si és qüestió de títols, jo sóc la teva filla, i ens varem graduar el mateix dia, oi?»

La veritat és que per a fer de pares no hem necessitat graduar-nos en res. És de les poques professions que es comencen a exercir sense que ens demanin cap títol ni cap experiència.

Per això els pares, davant la important missió educadora que tenim encomanada, podem tenir la sensació d'estar poc preparats o de no saber-ne prou.

Doncs no! Traiem-nos aquesta obsessió. Estiguem convençuts que estem preparats i que tenim l'experiència suficient i necessària.

Ho estem més que cap psicòleg, pedagog, mestre, pediatre... perquè els estimem més, i tenim amb els nostres fills més experiència que ningú perquè els hem donat la vida i hem estat sempre al seu costat.

L'única cosa que hem de fer, és fer bé de pares. Estimant-los molt, perquè aquesta és l'eina educativa més important. Estimant-los de veritat. Pel que són: els nostres fills; no pel que valen. Estant al seu costat, dedicant-los temps per a conèixer-los, per a detectar què els passa i exercint l'autoritat amb esperit de servei.

Estimar i temps. Em sembla que aquestes són les veritables fonts de la saviesa per a exercir com a pares. I aquesta estimació ens farà també dedicar temps a llegir i formar-nos per a poder estimar-los més i aprofitar millor el temps que els dediquem. I quan calgui demanarem ajuda als qui ens poden ajudar.

Sí, estiguem-ne segurs: estem preparats!

El llibre

Auméntanos la fe

Tadeusz Dajczer

MEDITACIONES SOBRE LA EUCARISTÍA III

TADEUSZ DAJCZER
Auméntanos
la fe

Editorial San Pablo

10,50 euros

112 pàgines

Auméntanos la fe és el tercer llibre de la col·lecció *Meditaciones sobre la Eucaristía*, amb la qual el P. Tadeusz Dajczer presenta l'Eucaristia com el sagrament d'esperança i de misericòrdia que guareix i transforma la nostra ànima. Les paraules del mateix autor, «que el meu cor s'obri a la inconcebible misericòrdia que es vessa des de l'altar eucarístic», assenyalen que per a viure l'Eucaristia aquesta ha de col·locar-se al centre de la vida, cap al qual han d'adreçar-se els pensaments i desigs del cristià amb l'objectiu de servir el Senyor.

El llibre, que ja ha estat publicat en diversos idiomes, és una gran ajuda per a comprendre com és de meravellós el misteri de l'Eucaristia i el gran poder que enclou.

Glossa

La diada de Catalunya

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Des de la recuperació democràtica, la diada nacional de l'onze de setembre ha estat una reivindicació constant i creixent d'allò que els bisbes de Catalunya hem qualificat recentment com "les legítimes aspiracions del poble català". Els darrers anys, però, una majoria desbordant omple la manifestació de l'onze de setembre per a reclamar l'exercici de l'autodeterminació i, enguany, per a donar suport a l'anunciat referèndum d'independència.

Sense defugir una paraula sobre la legitimitat d'aquest referèndum quan estigui efectivament convocat, us recordo un fragment de la darrera nota de l'episcopat català que, tot i depassada, dibuixa l'actitud cristiana que sempre hem de recordar i practicar.

"Els Bisbes de Catalunya, en el moment que està vivint el nostre país i en els plantejaments de futur que s'estan debatent, amb respecte per les diverses sensibilitats que es van expressant, demanem que es fomenti i promogui la cultura del diàleg. «Hi ha una paraula -diu el papa Francesc- que mai no ens hem de cansar de repetir i sobretot de donar-ne testimoni: diàleg». Pensem que és un moment important perquè els governants i els agents socials facin gestos valents i generosos en favor del diàleg i la concòrdia.

Com a bisbes sempre estarem compromesos a cercar la comunió i el respecte mutu, i creiem que és el que podem demanar a tothom. Ens sentim hereus de la llarga tradició dels nostres predecessors, que els portà a afirmar la realitat nacional de Catalunya i alhora ens sentim urgits a reclamar de tots els ciutadans l'esperit de pacte i d'entesa que conforma el nostre tarannà més característic.

Volem recordar un cop més que «defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el res-

pecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat. El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per a integrar la diversitat que la configura» (Al servei del nostre poble, 2011, núm. 5). Per això creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional, especialment la seva llengua pròpia i la seva cultura, i que es promogui realment tot allò que porta un creixement i un progrés al conjunt de la societat, sobretot en el camp de la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials i les infraestructures.

Finalment, demanem als catòlics de totes les opcions polítiques que siguin instruments de pau i concòrdia enmig de la societat catalana, i no deixin de pregar el bon Déu per «una pau cristiana i perpètua» del nostre poble".

